

gjordes, saa vil Landbruget efter det foreliggende Forslag være udelukket fra at faa nogen Fordel af denne Afgift. Tilskuddet skal nemlig gaa til dem, der ikke er Selvforsynere, og da Landmændene i Almindelighed er Selvforsynere, faar de altsaa ikke nogen Part af de 20 Mill. Kr., som de efter Lovforslaget skal yde aarlig.

Stillingen er nu langt fra gunstig for Landbruget i Almindelighed, og Forholdet er heller ikke det, at der er Frihandel med Hensyn til Kvæg, og at det afgjort er Krigspriser, der opnaas. Der er aldeles ikke fri Konkurrence paa disse Markeder. Der er jo sket — jeg skal ikke komme ind paa, hvorledes og hvorfor — en Centralisering af de forskellige Opkøb. Der er først sket en Centralisering af Opkøbet til Tyskland; det er samlet paa een Haand, og det er gaaet paa samme Maade med Opkøbene til Sverige, Norge og Finland. Alle disse Opkøb er centraliserede, og alle skal betales med samme Pris, den ene Part maa ikke have Lov til at byde den anden over. Det er naturligvis en behagelig Situation for Køberne, men en saadan Markedssituation er ikke i samme Grad behagelig og tiltalende for Sælgeren. Det eneste Sted, hvor der endnu er Konkurrence, er Hjemmemarkedet, men saaledes som Lovforslagets Bestemmelser foreligger, synes ogsaa dette Forhold at skulle høre op, og saa vil vi komme i den Situation, at Køberne meget let vil enes om, hvilken Pris de mener at kunne byde Landmændene. Det nytter ikke mere, at det ene Land anstrenger sig for at faa flere Varer end det andet, thi der er sat bestemte Grænser; af den Eksportmængde, der fremkommer, faar de skandinaviske Lande 35 pCt. og Centralmagterne Resten. Kvægholdet og Kvægsalget har saa at sige været den eneste Gren indenfor Landbruget, hvor der hidtil har været nogenlunde frie Rørelser, men efterhaanden er nu ogsaa dette Omraade tvunget ind i faste Linier og faste Rammer, og denne Tendens synes at blive fuldbløddet, hvis Lovforslaget bliver til Lov i den Skikkelse, hvori det er forelagt.

Jeg tror, man skal være lidt varsom i denne Henseende overfor Landbruget, man skal overveje, hvad Følgerne kan blive, og hvordan Situationen vil være for det danske Landbrug, hvis vi til Efteraaret, hvad der desværre er saa stor Udsigt til, staar med en lille Høst. Vi har set, hvordan det er gaaet med Svinene. Der var, som jeg nævnedes før, Forholdet det, at Landmændene anstrengte sig for

saa længe som muligt at holde Besætningerne oppe i Haab om bedre Tider og bedre Priser. Disse kom ikke, og saa fik vi den voldsomme Reduktion fra $2\frac{1}{2}$ Mill. Stkr. Svin til ned under $\frac{1}{2}$ Mill. Stkr, altsaa en Reduktion for Svinenes Vedkommende paa 80 pCt. Det kan ske, at der til Efteraaret kommer et meget stort Udbud af Kvæg ligesom i Fjor — ja, da havde vi jo den Situation, at Priserne var nede paa 20 à 30 Øre pr. Pund, og at der her i København blev falbudt nogenlunde ordentligt Oksekød til 25 Øre pr. Pund, fordi Markedet var overfyldt; det var begrænset, hvad der maatte udføres, og saa sendte man Kød i Mængde ind til København og solgte det med store Tab. Det vil sikkert være at stille Landmændene overfor alt for vanskelige Udsigter, hvis man gaar til at lovfæste en saadan Udførselsafgift. Jeg frygter for, at Landmændene vil tabe Taalmodigheden og gaa til en stærkere Reduktion af Kvægbesætningerne, end ønskeligt vil være, fordi de ligesom med Hensyn til Svineproduktionen kommer til at se noget mistrøstigt paa det hele. Vi maa ikke glemme, at selve Kornloven tvinger i samme Retning, i Retning af at formindske vore Besætninger, og skulde det ske — ja, saa har vi et Landbrug, der kun er baseret paa vor Planteavl, et Landbrug med smaa Besætninger, og som er udelukket — i alt Fald i Aar — fra at faa Kunstgødning. Vi staar saa overfor den Mulighed at faa en ringere Avl Aar for Aar af den efterhaanden udpinte Jord, thi den Gødning, der under de nuværende Omstændigheder samles, er af liden Værdi. Der ligger en stor Fare — ikke blot for Landbruget, men for Landet som Helhed — i at tvinge Landbruget ind paa Baner, hvor vore Fremtidsmuligheder antagelig slet ikke ligger. Det er min Overbevisning, at det danske Landbrugs Fremtidsmuligheder i væsentlig Grad ligger paa Husdyrbrugets Omraade og i Fremstilling af forædlede Produkter. Derfor er det af stor Betydning, at vi lægger saa megen Vægt paa denne Produktion som paa nogen Maade muligt. Jeg kan derfor ikke tiltræde, at denne Afgift fordobles, og jeg maa stemme for, at den bortfalder, naar Flæskeproduktionen har naaet den Størrelse, at der kan gives Befolkningen fuld Flæskeration.

I § 2, 3die Stykke, staar, at det er en Forudsætning, at der fastsættes en Begrænsning for Overprisen. Hertil vil jeg sige, at den kan Køberne jo selv sætte. Der er ingen, der tvinger dem til at give mere, end de har Lyst til, og naar de gi-